

PRARASTASIS PRINCAS

NEIŠVENGIAMA
LEMTIS

UŽDRAUSTA
MEILĖ

PAMIRŠTŲJŲ
ŠAUKSMAS

GELEŽIES FĖJŪNAI

JULIE KAGAWA

**PRARASTASIS
PRINCAS**
JULIE KAGAWA

PENKTOJI KNYGA
GELEŽIES FĖJŪNAI

Vilnius
2019

Skiriu gurui Ronui už visus „ordinus už drąsą“, gautus per pamokas.

PADĖKA

Visų pirma nuoširdžiai dėkoju gurui Ronui. Ačiū, kad atsakėte į visus keistus klausimus apie kali, taip pat už „ordinus už drąsą“, kurių prisirinkau per dvikovas, ir už smagius vakarus, praleistus trankant žmones lazdomis. Be jūsų nebūčiau parašiusi šios knygos.

Natasha Wilson, T. S. Ferguson ir kiti nuostabūs žmonės, dirbantys „Harlequin TEEN“ leidykloje – jūs patys šauniausi. Ypač Tashya nusipelno pagyrų. Nežinau, kaip tau pavyksta tiek daug nuveikti, regis, nė nesistengiant.

Dėkoju savo agentei Laurie McLean. Ši kelionė buvo beprotiška, džiaugiuosi, kad leidausi į ją su tavimi. Ir toliau siekime žvaigždžių.

Žinoma, dėkoju Nikui, savo vyrui, dvikovų partneriui, pirmajam redaktoriui ir geriausiam draugui. Tikiuosi, kad dar daug metų rašysime, juoksimės ir apdovanosime vienas kitą „ordinais už drąsą“ per kali treniruotes. Su tavimi jaučiuosi amžinai jauna (ir mirtinai pavojinga).

PIRMA DALIS

1

Naujokas

Mano vardas Itanas Čeisas.

Abejoju, ar sulauksiu aštuonioliktojo gimtadienio.

Aš neperdedu – taip jau yra. Tik gailiuosi į šią painiavą įklampinęs tiek daug žmonių. Jie neturėtų kentėti dėl manęs. Ypač... ji. Dieve, jei tik galėčiau grįžti praeitin, nė už ką neparodyčiau jai savo pasaulio, to paslėptojo mus supančio pasaulio. Juk *žinojau*, kad nevalia jos įsileisti. Sykį Juos pamatęs daugiau niekada neatsikratysi. Jie niekada tavęs nepaleis. Gal, jei būčiau stiprus, mudu nesėdėtume petys petin, kol gyvenimo sekundės tiksi artinantis mirčiai.

Viskas prasidėjo tą dieną, kai ėmiau lankyti naują mokyklą. Vėl.

Žadintuvas nuskambėjo 6.00, bet aš nemiegojau jau valandą – ruošiausi dar vienai savo keisto, sumauto gyvenimo dienai. Gaila, kad nesu vienas tų vaikinių, kurie išsiritę iš lovos, užsivelka marškinėlius ir jau būna pasiruošę eiti pro duris. Deja, mano gyvenimas ne toks

normalus. Pavyzdžiui, šiandien prikimšau kuprinės kišenės džiovintų jonažolių, o greta rašiklių ir bloknoto įsidėjau druskinę. Negana to, į naujų mamos nupirktų aulinukų kulnus įkaliau po tris vinis. Po marškinėliais ant grandinėlės kabėjo geležinis kryžius, o praėjusią vasarą į ausis įsivėriau metalines smeiges. Tuo pačiu metu įsivėriau žiedą į lūpą ir auskarą į antakį, bet kai tądien grįžau namo, tėvas taip pasiuto, kad net namai drebėjo, ir man buvo leista pasilikti tik auskarus ausyse.

Atsidusęs mečiau žvilgsnį į veidrodį – norėjau įsitiškinti, kad atrodau bauginamai. Kartais pastebiu mamą, liūdnai į mane žvelgiančią, tarytum svarstančią, kur pradingo jos berniukas. Turėjau rudus garbanotus plaukus kaip tėčio, bet vieną dieną pasičiupau žirkles ir juos nusi-rėžiau, palikdamas dantytus nelygius spyglius. Kadaisė turėjau ryškiai mėlynas akis kaip mama ir, kiek pamenu, sesuo. Tačiau bėgant metams mano akių spalva patamsėjo, tapo pilkšvai mėlyna it dūmai – kaip juokauja tėtis, dėl to, kad nuolat dėbsau iš padilbų. Anksčiau nemiegodavau su peiliu po lova, ant palangių nebarstydavau druskos, o virš durų nekabindavau pasagų. Anksčiau nebuvau „paniuręs“, „atžarus“ ir „nesukalbamamas“. Dažniau šypsodavausi, juokdavausi. Dabar retai tai darau.

Žinau: mama dėl manęs nerimauja. Tėtis sako, kad aš tik paprastas maištaujantis paauglys, kad dabar man toks „etapas“ ir ilgainiui iš jo išaugsiu. Atleisk, tėti. Bet mano gyvenimas nėra paprastas. Ir tvarkausi su tuo taip, kaip moku.

– Itanai? – iš už durų atsklido mamos balsas, tylus ir nedrąsus. – Jau po šešių. Atsikėlei?

– Atsikėliau, – čiupau kuprinę ir užsimečiau ant baltų

marškinėlių, kuriuos vilkėjau išvirkščius – ties apykakle styrojo etiketė. Dar viena keistybė, prie kurios tėvai jau priprato. – Tuoj išėisiu.

Pastvėriau raktus ir išeinant iš kambario užplūdo pažįstamas susitaikymo ir baimės jausmas. *Ką gi, gerai. Kad tik diena greičiau praeitų.*

Mano šeima keista.

Iš pirmo žvilgsnio to nepasakytum. Atrodom visiškai normalūs – graži amerikiečių šeima, gyvenanti graziame priemiestyje su gražiomis švariamis gatvėmis ir gerais kaimynais iš abiejų pusių. Prieš dešimt metų gyvenome pelkyne ir auginome kiaules. Prieš dešimt metų buvome vargšai kaimiečiai ir buvome laimingi. Bet vėliau persikėlėme į miestą ir įsiliejome į civilizaciją. Iš pradžių tėčiui nepatiko; jis visą gyvenimą buvo ūkininkas. Jam buvo sunku prisitaikyti, bet galiausiai pavyko. Mama jį įtikino, kad turėtume gyventi arčiau žmonių, kad *man* reikia būti arčiau žmonių, nes nuolatinė vienuma kenkia. Taip ji, žinoma, kalbėjo tėčiui, bet aš žinojau tikrąją priežastį. Ji bijojo. Bijojų Jų, baiminosi, kad Jie vėl mane pasičiups, kad fėjūnai mane pagrobs ir išgabens į Niekadaniekada.

Aha, juk sakiau – mano šeima keista. Ir tai dar ne viskas.

Kažkur gyvena mano sesuo. Netikra sesuo, kurios nemačiau jau kelerius metus. Ne todėl, kad ji užsiėmusi, ištekėjusi ar gyvena kitapus vandenyno svečioje šalyje.

Todėl, kad ji karalienė. Fėjūnų karalienė – viena iš Jų. Ir ji negali grįžti namo.

Na, pasakykit, argi ne keista?

Žinoma, aš negaliu to niekam atskleisti. Paprastiems žmonėms fėjūnų pasaulis paslėptas – užmaskuotas ir

nematomas. Dauguma goblino nepastebėtų net jei jis prižirgliotų artyn ir įkástų į nosį. Yra vos keli prakeikti mirtingieji, turintieji Žvilgsnį, galintieji matyti tamsiuose pakampiuose tūnančius ir po lovomis lindinčius fėjūnus. Žinantieji, kad tas nemalonus jausmas, jog esi stebimas, nėra vien vaizduotės padarinys, jog girgždesiai rūsyje ir palėpėje nėra vien įprasti namo garsai.

Man pasisekė. Aš esu vienas tų išrinktųjų.

Tėvai, žinoma, nerimauja, ypač mama. Žmonės ir taip laiko mane keistu, pavojingu ir gal truputį trenktu. Taip jau būna, kai visur matai fėjūnus. Jei fėjūnai žino, kad juos matai, jie tavo gyvenimą paverčia tikru pragaru. Pernai mane išspyrė iš mokyklos už tai, kad padegiau biblioteką. Kaip galėjau pasiteisinti? Kad esu nekaltas, nes bandžiau pasprukti nuo raudonkepurių, atsekusių mane iš gatvės? Ir tai ne pirmas kartas, kai per fėjūnus turėjau nemalonumų. Aš tas „blogas vaikas“, apie kurį mokytojai kalba pakuždomis; tylus pavojingas vaikas, kurį, kaip visi tikėjo, vieną vakarą parodys per žinias, nes bus padaręs kokį nors siaubingą gąsdinantį nusikaltimą. Kartais įsiusdavau. Man buvo nė motais, ką kiti galvoja apie mane, bet mamai buvo sunku, todėl iš paskutiniųjų stengiausi elgtis gerai.

Šį semestrą eisiu į naują mokyklą naujoje vietoje. Vietą, kurioje galėsiu „pradėti iš naujo“, nors iš to nebus jokios naudos. Kol matysiu fėjūnus, tol jie neduos man ramybės. Beliko saugoti save ir savo šeimą ir viltis, kad nenuskriausiu kitų žmonių.

Kai atėjau į virtuvę, mama sėdėjo prie stalo laukdama. Tėčio nebuvo. Jis naktimis dirbo UPS siuntų tarnyboje ir dažnai miegodavo iki pat popietės. Įprastai su juo

matydavausi tik per vakarienę ir savaitgaliais. Tačiau negali sakyti, kad jis palaimingai nežinojo, kas vyksta mano gyvenime. Nors mama geriau mane pažinojo, tėtis nė nemirktelėjęs skirdavo bausmes, jei manydavo, kad tinginiauju, arba jei mama pasiskųsdavo. Prieš dvejus metus iš biologijos gavau vienintelį ketvertą ir nuo to laiko taip blogai nebesimokiau.

– Svarbi diena, – ištarė mama, o aš numetęs kuprinę ant stalo atsidariau šaldytuvą ir išsiėmiau pakelį apelsinų sulčių. – Ar tikrai rasi kelią į naująją mokyklą?

Linktelėjau.

– Įsivedžiau į navigaciją. Netoli. Rasiu.

Ji sudvejojo. Aiškiai nenorėjo, kad važiuočiau vienas, nors iki pažaliavimo dirbau taupydamas automobiliui. Aprūdijęs pilkšvai žalias pikapas, kėpsantis greta tėčio sunkvežimio, įkūnijo visą pradirbtą vasarą, praleistą vartant mėšainius, plaunant indus, šluostant išlietus gėrimus ir vėmalus. Jis įkūnijo savaitgalius, praleistus dirbant iki vėlumos, stebint, kaip mano amžiaus vaikai nieko neveikia, bučiuoja merginas ir švaistosi pinigais, lyg šiais lytų iš dangaus. Aš tą pikapą *užsidirbau* ir tikrai nevažiuosiu į mokyklą sumautu autobusu.

Bet kadangi mama stebėjo mane nutaisiusi liūdną, kone baikštų veidą, atsidusau ir burbtelėjau:

– Nori, kad nuvažiaavęs paskambinčiau?

– Ne, mielasis, – mama atsitiesė ir numojo ranka. – Viskas gerai, neprivalai to daryti. Tik... meldžiu, pasisaukok.

Supratau nutylėtus žodžius. *Pasisaukok Jų. Nepatrauk Jų dėmesio. Nepakliūk per Juos į bėdą. Šįkart pasistenk, kad neišmestų iš mokyklos.*

– Gerai.

Ji dar akimirką palūkėjo, paskui skubriai pakštelėjo į skruostą ir nuėjo į svetainę, dėdamasi užsiėmusi. Ištuštinau stiklinę sulčių, išipyčiau dar ir atidaręs šaldytuvą padėjau pakelį į vietą.

Užtrenkiant dureles vienas magnetas nuslydo ir skimbtelėjęs nukrito ant grindų, o raštelis, kurį jis laikė prispaudęs, nusklendė ant žemės. Popieriaus lapelyje buvo parašyta: *Kali pasirodymas, šeštad.* Pakėliau raštelį ir leidau jauduliui nuvilnyti kūnu. Prieš kelerius metus pradėjau lankyti kali – filipiniečių kovos meną, kad mokėčiau apsiginti nuo aplinkui šmirinėjančių būtybių. Kali mane patraukė, nes buvo mokoma gintis ne tik plikomis rankomis, bet ir su lazdomis, peiliais ir kardais. Durklais besišvaistančių goblinų ir kardais mosuojančių riterių pasaulyje norėjau būti pasiruošęs viskam. Šį savaitgalį mūsų būrelis surengs pasirodymą kovos menų turnyre ir aš ketinau dalyvauti.

Na, jei tik pavyks tiek išverti neprisivirus košės. Man tai visada sukeldavo daugiau sunkumų nei kitiems.

Pradėti lankyti naują mokyklą įpusėjus rudens semestru – tikra nesąmonė.

Juk žinojau. Jau teko tai patirti. Kaip sunku susirasti spintelę, kaip varsto smalsūs žvilgsniai koridoriuose, kaip gėda eiti prie savo stalo naujoje klasėje, dviem dešimtims akių porų stebint kiekvieną tavo žingsnį.

Gal trečias kartas bus sėkmingas, – niūriai pamaniau šlumštelėdamas savo vieton, kuri, laimė, buvo tolimajame klasės kampe. Jutau, kaip mane gręžia dvi dešimtys akių porų, bet nepaisiau jų. – Gal šįkart išbūsiu vienoje mokykloje iki antro semestro. Dar metai – iškentėsiu dar metus ir

būsiu laisvas. Bent jau mokytoja nepastatė manęs priešais klasę ir neliepė visiems prisistatyti. Būtų labai nesmagu. Po šimts, niekaip nesupratau, kodėl reikia taip žeminti mokinius. Pritapti ir taip sunku, o kai dar tenka pačia pirmą dieną atlaikyti visų dėmesį, išvis nepakeliama.

Nors aš ir nesistengsiu „pritapti“.

Sėdėdamas savo kampe ir toliau jutau smalsius žvilgsnius, bet iš visų jėgų stengiausi nesidairyti ir į nieką nežiūrėti. Girdėjau mokinius šnibždantis ir dar labiau susikūprinau, dyrėdamas į anglų kalbos vadovėlio viršelį.

Ant mano stalo kažkas nukrito – užrašų knygelės lapukas, perplėštas per pusę ir sulankstytas į kvadratą. Nepakėliau akių – nenorėjau sužinoti, kas jį atsiuntė. Pakišęs po stalu išskleidžiau raštelį ir nudelbiau akis.

Tu tas bičas, kuris supleškino savo mokyklą? – buvo pa-keverzota lape.

Atsidusęs suglamžiau raštelį. Vadinasi, gandai juos jau pasiekė. Nuostabu. Matot, apie mane rašė vietos laikraštyje – „paauglys pastebėtas sprunkantis iš nusikal-timo vietos“. Tačiau kadangi niekas iš tiesų *nematė*, kaip padegiau biblioteką, manęs neišsiuntė į pataisos namus. Tik per plauką.

Kažkur dešinėje išgirdau kikenant ir kuždantis, paskui man į ranką atsitrenkė dar vienas raštelis. Suiręs jau ketinau išmesti jį nė neskaitęs, bet įveiktas smalsumo užmečiau akį.

Ar tu tikrai papjovei tą bičą pataisos namuose?

– Pone Čeisai.

Panelė Singer ėjo taku tarp suolų manęs link, nutai-siusi griežtą išraišką susiraukusiame akiniuotame veide. O gal ji prisimerkusi dėl per standžiai į kuodelį surištų

tamsių plaukų? Ji ištiesė rankas, pakrutino pirštus ir jos apyrankės sutilindžiavo. Mokytoja kalbėjo griežtai.

– Nagi, duokit čia, pone Čėisai.

Iškėliau raštelį dviem pirštais nežiūrėdamas į ją. Mokytoja stvėrė lapelį iš mano rankos. Po akimirkos burb-
telėjo:

– Pasilikite po pamokos.

Po velnių. Praėjo vos trisdešimt minučių, o aš jau prisidirbau. Tai nieko gero nežadėjo. Dar labiau susigūžiau, atstatytais pečiais gindamasis nuo žvilgsnių, o panelė Singer grįžo į klasės priekį ir tęsė pamoką.

Pamokai pasibaigus, likau sėdėti savo vietoje klausdamasis, kaip girgžda kėdės ir šnara drabužiai, kaip dunksi kuprinės, dedamos ant pečių. Aplink mane aidėjo balsai, mokiniai kalbėjosi ir juokėsi susitelkę į būrelius. Jiems pradėjus eiti iš klasės, pagaliau pakėliau akis ir nužvelgiau kelis dar užsilikusius mokinius. Šviesiaplaukis akiniuotas vaikinai stovėjo prie panelės Singer stalo kažką taukšdamas, o ji ramiai, bet susidomėjusi klausėsi. Sprendžiant iš užsidegusio, nuolankaus žvilgsnio, vaikinai smarkiai įsižiūrėjęs mokytoją arba tiesiog nori tapti jos numylėtiniu.

Prie durų stovėjo būrelis merginų, jos kikenė ir burkavo it balandžiai. Pastebėjau, kad keli vaikinai išeidami spoksojo į jas, tikėdamiesi patraukti jų dėmesį, bet galiausiai nusivylė. Patyliukais prunkštelėjau. *Sėkmės, vaikinai.* Mažiausiai trys merginos iš būrelio buvo lieknos ir gražios šviesiaplaukės, pora segėjo labai trumpus sijonukus, atidengiančius ilgas įdegusias kojas. Akivaizdu, kad tai mokyklos palaikymo komandos šokėjos, nepasiekiamos

tokiems vaikinams kaip aš ir visiems, kurie nėra sportininkai arba turtingi.

Staiga viena iš merginų pasisuko ir pažvelgė tiesiai į mane.

Nusukau akis vildamasis, kad niekas nepastebėjo. Šokėjos, kaip žinojau, dažniausiai susitikinėdavo su stambiais savininkiškais amerikietiškojo futbolo asais, kurie pirmiau į darbą paleisdavo kumščius ir tik paskui aiškindavosi. Nenorėjau pačią pirmą dieną būti priremtas prie spintelės arba tualetu kabinos durų ir laukti smūgio į veidą vien todėl, kad išdrįsau pažvelgti į saugo merginą. Išgirdau jas šnibždantis, įsivaizdavau į mane badomus pirštus, paskui mane pasiekė keli nuostabos aiktelėjimai.

– Ji tikrai nueis, – sušnypštė kažkas ir klasėje pasigirdo žingsniai. Viena merginų atsiskyrė nuo būrelio ir artinosi prie manęs. Nuostabu.

Eik šalin, – tariau mintyse slinkdamasis prie sienos. – Neturiu tau ką pasiūlyti. Aš čia ne tam, kad įrodytum nebijanti atžaraus naujoko, be to, nenoriu įsivelti į peštynes su tavo kopūstgalviu vaikinu. Duok man ramybę.

– Labas.

Susitaikęs su tuo, kas neišvengiama, pasisukau ir įsipoksojau merginai į veidą.

Ji buvo žemesnė už kitas, veikiau energinga ir žavi nei grakšti ir graži. Ilgi tiesūs plaukai buvo juodi kaip naktis, bet kelias sruogas aplink veidą buvo nusidažiusi ryškiai mėlynai. Ji avėjo sportbačius ir mūvėjo siaurus tamsius džinsus, kurie pabrėžė lieknas kojas, bet neatrodė per ankšti. Šiltos rudos akys žvelgė į mane iš viršaus, o ji stovėjo sunėrusi rankas už nugaros ir mindžikavo, tarytum negalėdama nustygti vietoje.

– Atsiprašau dėl raštelio, – pasakė ji, kai aš atsitraukęs atsargiai ją nužvelgiau. – Liepiu Riganai to nedaryti... panelės Singer akys kaip erelio. Nenorėjom, kad patektum į bėdą, – mergina nusišypsojo ir visa klasė nušvito. Man apsunko širdis. Nenorėjau, kad jos šypsena nušviestų klasę. Nenorėjau pastebėti šitos merginos, ypač to, kad ji nepaprastai patraukli. – Aš Kenzė. Na, mano vardas *Makenzė*, bet visi mane vadina Kenze. *Nedrišk* manęs vadinti Make, antraip užvošiu.

Kitos merginos stovėjo už jos išsižiojusios ir šnibždėjosi, vis vogčiomis žvilgčiodamos į mus. Staiga pasijutau lyg eksponatas zoologijos sode. Viduje sukilo pasipiktinimas. Aš joms tik keistuolis, pavojingas naujokas, kurį reikia varstyti žvilgsniais ir apkalbėti.

– O... tu?.. – paragino Kenzė.

Nusukau akis.

– Nenusiteikęs.

– Gerai. Oho, – ji nustebo, bet dar nesupyko. – Šito... šito nesitikėjau.

– Pratinkis, – girdėdamas savo balsą viduje graužiausi. Elgiausi kaip šunsnukis ir puikiai tai žinojau. Žinojau ir tai, kad sužlugdžiau bet kokią viltį pritapti šioje mokykloje. Šitaip bendraudamas su žavia ir populiaria šokėja tikrai tapsi visų atstumtuoju. Ji grįš pas drauges, jos plaks liežuviais, pasklis dar daugiau gandų ir likusius metus visi manęs šalinsis.

Na ir gerai, – pamaniau bandydamas save įtikinti. – *To ir norėjau. Tada niekas nenukentės. Visi duos man ramybę.*

Bet... bet toji mergina niekur nesitraukė. Akies krašteliu mačiau, kaip ji atsilošė ir susinėrė rankas nutaisiusi kreivą šypsnį.

– Nereikia taip bjauriai elgtis, – tarė ji, neatbaidyta mano agresyvumo. – Juk nekviečiu į pasimatymą, kietuoli, tik klausiu tavo vardo.

Kodėl ji vis dar su manimi kalbasi? Ar aš neaiškiai pasakiau? Nenoriu kalbėtis. Nenoriu atsakinėti į jos klausimus. Kuo ilgiau su kuo nors kalbėsiuosi, tuo didesnė tikimybė, kad *Jie* pastebės ir košmaras prasidės iš naujo.

– Itanas, – burbtelėjau tebespoksodamas į sieną. Priverčiau pridurti: – O dabar atsiknisk.

– Hm. Kokie mes pasišiaušę, – mano žodžiai jos neatbaidė. Užuoat pabėgusi, ji, regis, net... susidomėjo. Kas per velnias? Atsispyriau norui į ją pažvelgti, nors vis dar jutau man skirtą šypsnį. – Tik norėjau pasisveikinti, juk tau čia pirma diena. Ar tu taip elgiesi su visais, kuriuos sutinki?

– Panele Sent Džeims, – klasėje nuskambėjo mokytojos balsas. Kenzė atsisuko ir aš vogčiomis žvilgtelėjau į ją. – Turiu pasikalbėti su ponu Čeisu, – tarė panelė Singer šypsodamasi Kenzei. – Prašau eiti į kitą pamoką.

Kenzė linktelėjo.

– Gerai, panele Singer. – Atsisukusi ji pagavo mano žvilgsnį ir išsišiepė man nespėjus nusigręžti. – Dar pasimatysim, kietuoli.

Stebėjau, kaip ji pasišokinėdama nuėjo pas drauges. Jos ją apsupo kikendamos ir kuždėdamosi. Gana atvirai šnairuodamos į mane merginos išėjo pro duris į koridorių ir aš likau vienas su mokytoja.

– Malonėkite ateiti čia, pone Čeisai. Nenoriu rėkti per visą klasę.

Atsistojau ir nuėjęs taku tarp stalų klestelėjau ant kėdės pirmoje eilėje. Skvarbios juodos panelės Singer

akys stebėjo mane pro akinius, paskui ji leidosi aiškinti, kad nepakenčia kvailiojimo, kad supranta mano padėtį, kad galėčiau surimtėti, jei tik panorėčiau. Lyg būtų taip paprasta.

Ačiū, bet neaušinkite burnos. Jau teko tai girdėti. Kaip sunku pereiti į naują mokyklą, pradėti iš naujo. Kokia bloga mano namų aplinka. Nesielkite taip, lyg žinotumėte, ką man tenka patirti. Jūs manęs nepažįstate. Nieko nežinote apie mano gyvenimą. Niekas nežino.

Jei tik viskas priklausytų nuo manęs, niekas ir nežinotų.

Kitas dvi pamokas ištvėriau taip pat – ignoruodamas visus aplinkinius. Atėjus pietų pertraukai nulydėjau žvilgsniu į valgyklą traukiančius moksleivius ir apsisukęs nukulniavau priešinga kryptimi.

Naujieji klasės draugai pradėjo mane erzinti. Norėjau pabūti lauke, toliau nuo visų ir smalsių žvilgsnių. Nenorėjau vienas sėdėti prie stalo, baimindamasis, kad kas nors prieš „pasikalbėti“. Neabejojau, kad niekas su manimi nebendraus vien iš draugiškumo. Toji mergina su draugėmis tikriausiai jau papasakojo apie mūsų pažintį visai mokyklai, gal net šį tą pagražino, pavyzdžiui, kad išvadinau ją baisiausiais žodžiais, bet tuo pačiu metu kabinau. Nenorėjau turėti reikalų su piktais vaikiniais ir atsakinėti į pasipiktinimo persmelktus klausimus. Norėjau pabūti vienas.

Pasukęs už kampo patekau į kitą koridorių, nusiteikęs susirasti atokų mokyklos kamputį, kuriame galėčiau ramiai pavalgyti, ir išvydau tai, ko labiausiai norėjau išvengti.

Nugara į spinteles stovėjo vaikinai, atstatęs liesus pečius, nutaisęs liūdną užspeisto žvėrelio išraišką. Priešais jį stovėjo du stambesni vaikinai plačiais pečiais ir drūtais sprandais. Jie pašaipiai žvelgė į vaikį, prispaustą prie sienos. Akimirką man pasirodė, kad tas vaikinai turi ūsus. Staiga jis nebyliai maldaudamas pažvelgė į mane ir pro kupetą šiaudų spalvos plaukų pastebėjau žybsint oranžines akis ir kyšant dvi gauruotas ausis.

Nusikeikiau. Tyliai ištariau žodį, už kurį mama man galvą nurautų. Šitie du kvailiai nenučiuokė, ką daro. Jie, žinoma, nematė, kas iš tiesų yra tas vaikas. Jų užspeistas vaikinai buvo vienas jų – fėjūnas arba bent jau turintis fėjūnų kraujo. Galvon toptelėjo žodis „puskraujis“ ir aš tvirčiau sugniaužiau maišelį su pietumis. Kodėl? Kodėl niekaip nuo jų nepabėgu? Kodėl jie persekioja mane kiekviename žingsnyje?

– Nemeluok, išgama, – pasakė vienas dručkis, priremdamas vaikinai petį prie spintelių. Jis buvo trumpais kaštoniniais plaukais ir šiek tiek smulkesnis už kietasprandį sėbrą. – Rigana matė tave vakar besisukiojantį aplink mano automobilį. Tau juokinga, kad vos nenulėkiau nuo kelio? A? – dručkis vėl pastūmė tą vaikį ir spintelė dusliai sužvangėjo. – Toji gyvatė pati neišliaužė.

– Aš to nedariau! – paprieštaravo puskraujis, gūždamasis nuo smūgių. Jam pravėrus burną plykstelėjo smailios iltys, bet dručkiai, aišku, to nematė. – Brajanai, prisiekiu, aš nekaltas.

– Tikrai? Tai vadini Riganą melage? – paklausė smulkesnis peštukas ir pasisuko į draugą. – Man atrodo, šitas išgama ką tik išvadino Riganą melage. Girdėjai, Toni? – Tonis susiraukė ir patraškino krumplius, o Brajanas vėl

atsisuko į puskraujį. – Nelabai protingai pasielgei, nevykėli. Gal apsilankykim tualete? Galėsi atnaujinti pažintį su ponu Unitazu.

Tiesiog nuostabu. Man šito nereikia. Turėčiau apsisukti ir nueiti šalin. *Jis turi fėjūnų kraujo*, – protino mane vidinis balsas. – *Jei tik įsivelsi, iš karto patrauksi Jų dėmesį.*

Puskraujis susigūžė – nusimineš, bet susitaikęs su tuo, kas laukia. Lyg būtų pripratęs prie tokio elgesio.

Atsidusau. Ir iškrėčiau tikrą kvailystę.

– Kaip džiaugiuosi, kad šitoj mokykloj irgi yra gorilasnukių dundukų, – ištariau nesiartindamas. Peštukai staigiai atsisuko išpūtę akis, o aš išsiviečiau. – Kas yra? Tėtukai šį mėnesį nedavė kišenpinigių, tai nusprendėt jų išmušti iš nevykėlių ir išgamų? Ar per treniruotes negana peštynių?

– Kas tu toks, po velnių? – smulkesnysis peštukas Brajanas grėsliai žengė priekin ir prisikišo prie mano veido. Žvelgiau į jį vypsodamas. – Ar čia tavo vaikinai? – jis prabilo garsiau. – Nori kojas pakratyt, pederaste?

Savaime suprantama, patraukėme aplinkinių dėmesį. Mokiniai, pirma sukę akis į šalį ir apsimetę, kad nemato trijulės prie spintelių, dabar pradėjo būriuotis aplinkui, tarytum pajutę ore tvyrančią muštynių nuojautą. Minioje pakuždomis ritosi raginimai muštis – vis greičiau, kol apėmė jausmas, kad visa mokykla stebi vidury koridoriaus besirutuliojančią dramą. Vaikinas, prie kurio jie kabinėjosi, tas puskraujis, atsiprašydamas bailiai pažvelgė į mane ir nukurnėjo šalin pradingdamas minioje. *Nėr už ką*, – pamaniau, bet atsispyriau norui užversti akis. Na, kad jau įmyniau į šitą mėšlo krūvą, metas eiti iki galo.

– Naujokas, – suniurnėjo Brajana bendras ir atsitraukęs nuo spintelių atsistojo už jo. – Tas iš Pietinio.

– A, tiksliai, – Brajanas žvilgtelėjo į bendrą, paskui į mane. Paniekinamai iššiepė dantis. – Tu tas vaikas, kuris pataisos namuose papjovė vieną tipą, – tęsė jis pagarsinęs balsą, kad kiti girdėtų. – O prieš tai padegei mokyklą ir peiliu pagrasinai mokytojų.

Kilstelėjau antakį. *Tikrai? Šito dar neteko girdėti.*

Per moksleivių minią nusirito nuostabos šūksniai ir murmesys, plisdami kaip miško gaisras. Rytoj apie tai kalbės visa mokykla. Kažin kiek dar nusikaltimų galėsiu įtraukti į ir taip ilgą pramanytų nusižengimų sąrašą?

– Laikai save kietuoliu, pederaste? – padrąsintas minios, Brajanas žengė arčiau ir nutaisęs pikta vypsni dunksojo virš manęs. – Tai tu padegėjas ir nusikaltėlis – didelio daikto. Manai, bijau tavęs?

Mažiausiai dar vieną.

Atsitiesiau nenorėdamas nusileisti priešininkui.

– Sakai, padegėjas? – perklausiau atsakydamas tokiu pat piktu vypsniu. – O aš manau, kad tu toks pat bukas kaip tavo veidas. Ar šiandien per pamoką išmokai tokį sudėtingą žodį?

Jo veidas persikreipė ir dručkis užsimojo man smogti. Stovėjome labai arti, todėl kablys iš dešinės būtų buvęs skaudus, pataikytų tiesiai į žandikaulį. Staigiai tūptelėjau ir kumščiu skriejant pro šalį pastūmęs jį už rankos prirėmiau prie sienos. Aplinkui nuaidėjo šūksniai, o Brajanas įsiutęs apsisuko ir užsimojo antrą kartą. Kumščius kaip boksininkas laikydamas prie skruostų, kad apsiginčiau, išsisukau.

– Pakakst!

Nežiūrėti į Juos.
Neišsiduoti,
kad Juos matai.

Tai geležinė Itano Čeiso taisyklė, kurios jis laikosi net aukodamas savo reputaciją. Tačiau tenka sulaužyti ją, nes fėjūnai, kurių visomis išgalėmis stengėsi vengti, vienas po kito dingsta, o patį Itaną užpuola. Metas kurti naujas taisykles – tam, kad apsaugotų savo šeimą ir išgelbėtų merginą, apie kurios meilę nedrašu net pasvajoti.

Itanas manė atsiribojęs nuo vyresnės sesers pasaulio – fėjūnų šalies. Prisiminimai apie Geležies karalystėje praleistą laiką pasėjo baimę ir pasibjaurėjimą vieta, kurioje namus rado Megana Čeis – pasakų ir kalbančių katinų, magijos ir viliojančių priešų pasauliu. Tačiau pašauktas likimo Itanas stoja akis į akį su pavojų keliančiais pamirštaisiais.

Mano vardas Itanas Čeisas.
Abejoju, ar sulauksiu
aštuonioliktojo gimtadienio.

9 786090 304631

e knyga

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/geleziestejunai